

Вървѣха тѣ съ твърда крачка, подѣ звуковетѣ на юнашкитѣ войнишки пѣсни, а между това слѣнцето бѣ се издигнало вече високо, като даваше да се разбере, че денятъ ще бѣде горѣщъ. Наистина лжчитѣ му бѣха започнали да падатъ по-отвѣстно и горѣщината все повече и повече се усиляше.

Направихме малка почивка. Опълченцитѣ се поприбраха. Мнозина отъ тѣхъ, които бѣха останали въ града, достигнаха ротитѣ си. Слѣдъ малкия прѣвалъ опълченцитѣ пакъ закрачиха, но вече не съ такава твърда и увѣренна крачка. Тѣ се навеждаха вече подѣ тежестта на не лекия имъ товаръ — пълната походна амуниция.

Отъ силната горѣщина, отъ тежестта на товара и отъ ненавика къмъ похода мнозина отъ опълченцитѣ испопадаха по пътя, а останалитѣ едвамъ си влачаха краката. Впрочемъ, испопадаха също и по голѣмата частъ отъ кадровитѣ долни чиновове, при всичко, че тѣ се ползоваха отъ привилегията да имъ се носятъ торбитѣ отъ наемнитѣ коля, числото на които бѣше по двѣ на дружина. За да се посѣбератъ останалитѣ опълченци трѣбваше да се правятъ по-чести почивки; но такива почивки не се правяха, вслѣдствие на което ротитѣ се топяха, като пролѣтенъ свѣгъ. Не ще и дума, че офицеритѣ излизаха вѣнъ отъ себе си, като глѣдаха натъркалялитѣ се и насѣдали по пътя опълченци и цѣлъ купъ псувни испращаха по адреса имъ. Най послѣ, стигнахме до една сѣнчеста кория, въ която се и спрѣ опълчението за голѣма почивка.

Офицеритѣ се расположиха на едно мѣсто въ корията. Разбира се тема за разговора имъ бѣха пакъ опълченцитѣ.

— Е, какво ще кажете за вашитѣ протежета? се обърна поручикъ Живаревъ съ въпросъ къмъ Штабсъ-Капитанъ Пошпова и прѣди да получи отговоръ притури: и ний отиваме да се биемъ съ Турцитѣ?!!

— Наистина за нищо го не бива този народъ, каза Штабсъ-Капит. Усовъ. Едвамъ направихме половина переходъ и повечето отъ опълченцитѣ испопадаха.